

A V A R E E D

*Odvažná
rozhodnutí*

NEMOCNICE WHITESTONE

ROMÁN

*Odvažná
rozhodnutí*

© 2023 by Bastei Lübbe AG, Köln

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Nora Nimrichtrová, 2024

Cover © Jeannine Schmelzer, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5179-2 (pdf)

A V A R E E D

*Odvážná
rozhodnutí*

NEMOCNICE WHITESTONE

přeložila Nora Nimrichtrová

*Pro všechny zdravotníky,
kteří každý den oddaně a s láskou
bojují o zdraví a blaho ostatních.
Jste nenahraditelní.*

Milé čtenářky a milí čtenáři,

i tentokrát malé připomenutí: toto je třetí díl série *Nemocnice Whitestone*. Ačkoliv se mění dvojice postav a úhly vyprávění, linka příběhu se plynule a chronologicky prolíná všemi svazky. Proto se nedají číst na přeskáčku nebo nezávisle na sobě. *Odvážná rozhodnutí* navazují na druhý díl, tedy *Tonoucí duše*.

Stejně jako v předchozích dílech i zde najdete na konci slovníček s nejdůležitějšími lékařskými pojmy.

Na hodnověrnosti této série mi velmi záleží, proto jsem fakta z medicíny použila podle svého nejlepšího vědomí a svědomí a vše konzultovala se zkušenými odborníky. Pokud se do textu přece jen vloudila chyba, pochopitelně to nebyl úmysl. Budu ráda, když se spojíte s nakladatelstvím, aby ji mohli opravit.

Každá z dvojic této série je jiná, její hrdinové mají rozdílné povahy a rysy, takže se i jednotlivé knihy věnují trochu jinému tématu. Ale doufám, že každá vás svým způsobem osloví. A věřím, že vám Maisie s Grantem přirostou k srdci stejně jako mně. Mimochodem, na konci vás ještě čeká scéna s příběhem dvou vedlejších postav.

Vaše Ava

Soundtrack

Single part of you – Jamie Grey
Roots – Grace Davies
Kiss me (Guitar) – Dermot Kennedy
Pointless – Lewis Capaldi
Shivers (Acoustic cover) – Jonah Baker
Girl crush (Cover) – Harry Styles
When you're gone (Acoustic) – Shawn Mendes
Here with me – Elina
Brave (Acoustic) – Ella Henderson
Gentle – Lexi Jayde
I found you – Ewan Mainwood
Nothing left to lose – Kari Kimmel
Mmm... – Laura Izibor
Stand by me (Cover) – Skylar Grey
Bed on fire – Teddy Swims (with Ingrid Andress)
Fall into me (Acoustic) – Forest Blakk
Little by little – Patrick Droney
I'll follow (Acoustic) – Fancy Cars, Svrčina

1. kapitola

Maisie

Panika mě sevře jako šklebící se, odporná nestvůra.

Ještě pořád lapám po dechu a křečovitě svírám inhalátor – bojím se, že mi upadne. Pak pohlédnu doprava. Ale vidím jen prázdno.

Dveře u Jess jsou pootevřené, štiplavý vítr a písek se postupně derou do všech zákoutí vozu. A i když vzadu se dveře za Sierrou zase zavřely, jedno mají s dveřmi u spolujezdce společné: někdo jimi vystoupil. Jsem tu sama.

Pás se mi zařezává do boku, auto je napadrt' a tísnivé ticho, které nastalo po písečné bouři, teď ustoupilo záplavě zvuků. Proniká ke mně křik, hlasitá i tlumená slova, pláč a také kašláni, neutichající troubení aut a další zvuky, které nedokážu zařadit.

„Do prdele!“ Obvykle kleju jenom v duchu, ale tohle je výjimečná situace. Neovládla jsem se už ve chvíli, když Sierra zpozorovala blížící se bouři, a teď bych nejraději do světa vykřičela záplavu těch nejvulgárnějších slov. Do prdele, do prdele, do prdele!

Zachvátí mě dusivý kašel a já okamžitě popadnu inhalátor, protože cítím, že zase začínám lapat po dechu. Tak špatně jako teď mi už dlouho nebylo. Ještě ke všemu se o mém astmatu dozvěděla Sierra. Celou dobu mě hryzalo svědomí, že svou nemoc před ní a ostatními tajím. Především ale před Sierrou a před Jane. Neví o tom ani můj zaměstnavatel. A teď se cítím obzvlášť mizerně, protože Sieře to došlo a zachránila mě. Připravila jsem jí pernou chvílku...

Zaúpím a popadnu pás, který je ještě pořád zaseknutý. Tahám za něj a cloumám s ním, ale on nepovolí. Přezka, kterou stále dokola mačkám, je zaseklá. Přitom mě po nárazu bolí celá horní část těla. Sakra.

Co teď? Buď tu budu dřepět a čekat, až mě někdo vysvobodí, nebo se nevzdám a nějak to vyřeším. Pás mě škrtí, ale trochu prostoru mi nechává, třeba se dokážu nějak vysoukat.

Pevně sevru sprej koleny, abych měla volné ruce. Nejdřív se pokouším pod pásem prostrčit hlavu, ale rychle pochopím, že takhle to nepůjde. Tak ho vši silou napnu do strany, současně ho zvednu, skřím levé rameno a se zatátými zuby se snažím prodrat spodem. Přitom se mi pás zaryje do holé kůže, a když švihne zpátky, zanechá mi na kůži rudý šrám.

První pokus se nezdařil a mě teď bolí v pažích každý sval. Na druhý pokus se to konečně podaří a já zvládnou ruku provléknout a vyprostit. Vydechnu úlevou. Ale pocit vítězství netrvá dlouho, protože vzápětí se zkroutím v dalším dusivém záchvatu kašle. Cítím, jak mi dochází kyslík. I když se mi v průběhu let astma hodně zlepšilo, takovou zátěž moje plíce stěží snášejí.

Dalším rozčarováním je pro mě popruh kolem pasu. Ten horní se mi podařilo sesmeknout během chvíle, ale tenhle je utažený podstatně víc a zařezává se mi do šortek. Ještě ke všemu tu překáží ten zatracený airbag. Udivuje mě, že tahle stará šunka vůbec nějaký má, ale kupodivu dokonce i fungoval a ochránil mě. Vyčerpaně a nervózně trhám za běžový chuchvalec, který vypadá jako uvadající chomáč vaty.

Chrástí, když s ním cloumám, ale úplně uvolnit ho nedokážu. Zoufale vzdychnu. Pak ty žalostné cáry přehodím přes volant a znovu upřu pozornost na pás, příčinu mé totálně zoufalé situace.

To je ale pitomej den.

Není moc dnů, které bych nenáviděla, ale tenhle mezi nimi vítězí. Nevím, kde je Sierra a Jess. Netuším, jestli jsou v pořádku ani co se děje venku, protože viditelnost je pořád mizerná. Ještě

ke všemu trčím tady a nemůžu s ničím pomoci. Jsem tu naprosto zbytečná. Vzápětí se znovu rozkašlu.

„Já se na to vyseru!“ vykřiknu a v zoufalství udeřím do volantu, načež se ozve žalostné zatroubení.

Tak fajn, Maisie, myslí.

Vší silou rvu spodní pás ke kolenům a paže se mi přitom třesou. Ztracená práce. Ta nehoda mě semlela víc, než si dokážu přiznat. Ještě ve mně doznívá šok, a i když se snažím ze všech sil, nemám tu dost prostoru, abych protáhla nohy pásem.

Se zběsilým funěním se svezu zpátky, zvrátím hlavu a na chvíličku zavřu oči. Pak si narovnáím brýle, kterým se trochu zkrivily obroučky, a podniknu další pokus. Marně.

Nechci tady jen hnít, sama a bezmocná, a netuším, co se děje venku. Ptřebuju vědět, co se stalo s mými kamarádkami. Jestli nejsou zraněné a jestli se jim podařilo najít pomoc...

Musím je vypátrat!

Rázně se nakloním, natáhnu se k přihrádce palubní desky a zkusím ji otevřít. Pak z ní vyhodím pár sušenek, sluneční krém a gumičky do vlasů. Bože, až bude po všem, měla bych tu uklidit. Přitom se snažím nepřipouštět si možnost, že moje auto po dnešku nejspíš půjde do šrotu.

Co tam ještě mám? Malé zrcátko, kartáč na vlasy, náhradní pouzdro na brýle. To všechno je mi teď k ničemu.

Bolí mě bok, především v místě, kde se mi do kůže zařezává pás. Sakra. V tom bordelu přece musí být i něco použitelného.

Propiska.

Dolarová bankovka.

Utěrka na brýle, která by se mi vlastně celkem hodila. Skla mám úplně pokrytá vrstvou prachu.

Něco... počkat, co to je? Natáhnu se ještě kousíček a nahnátu to.

„Hurá!“ zasupím, svezu se zpátky do sedu a s těžkým oddechováním hledím na ten předmět. Je křiklavě žlutý, plastový a asi na dva prsty velký. Vypadá jako přívěsek na klíče.

Takže zase nic. Když už ho chci odložit, něco se po straně zablýskne.

Dobrotivý bože.

To je ta blbina z teleshoppingu. Nůž na pásy. Zahlédnu čepel. Před pár lety mi ho koupila máma, když jsem dostala řidičák, a pak jsem na něj zapomněla. Nikdy jsem ho nepotřebovala.

Požehnán buď chaos v přihrádce! A obzvlášť moje mamka! Ta hlavně!

Doufejme, že ta věc bude po takové době ještě fungovat.

Zpocenými a navíc roztřesenými prsty sundám ochrannou fólii, přiložím nožík k pásu a chci do něj říznout, ale nůž se jen zasekne. Při druhém pokusu se pás na okraji trochu roztřepí, nic víc.

Oddechuju, supím, sténám a na chvíli zavřu oči.

Nejraději bych se zoufalstvím a vzteky rozbředla, ale už jsem se dostala příliš daleko, než abych to vzdala. Zkusím jiné místo, napnu pořádně pás a snažím se řez směřovat po vláknech tkaniny.

A ono to vážně jde.

„Jupí!“ zvolám radostně a zírám na své nohy, konečně volné. „Jsou volné, volné, volné,“ opakuju to nahlas. Odhodím nožík a pak na zadním sedadle vypátrám mobil. Inhalátor strčím do kapsy a chci otevřít dveře. Podaří se mi to ale jen o pár centimetrů, pak se plech s hlasitým křachnutím o něco zarazí.

Už jsem říkala, jak je tenhle den pitomý?

„To je snad vtip,“ nadávám a z hrdla se mi přitom dere zoufalý smích.

Bez váhání se vyškrábu na stranu spulujedce a konečně se dostanu ven. Rychle se přesvědčím, že mám u sebe pořád inhalátor i mobil, a vzápětí si musím zakrýt pusou a nos tričkem; kolem je nedýchatelno.

Viditelnost není ani lepší, ale ani horší. Největší hrůzu jsme asi přestáli tady na dálnici, bouře teď nejspíš vtrhla do zbytku Phoenixu.

I do Nemocnice Whitestone.

„Snad jsou všichni v pořádku,“ mumlám a ztěžka polykám,
zatímco si razím cestu chaosem.

2. kapitola

Grant

„Mazej domů, Grante. Už máš dávno po službě. Chceš snad pracovat přesčas? Já klidně půjdu domů a střihnu si svůj vytoužený seriálový maratón. Konečně snad zkouknu všechny díly *Kravatáků*,“ pronese Sofie a ukáže směrem k východu, zatímco já tu pořád ještě tvrdnu, třídím chorobopisy a vyřizuju poslední úkoly.

Se smíchem zavrtím hlavou a soustředěně pokračuju v práci.
„Za chvilku zmizím, slibuju.“

„Tos tvrdil už před hodinou.“ Zvedne obočí a vrhne na mě káravý pohled.

„No tak dobrá!“ zavřu nakonec chorobopis, vstanu a vtisknu jí ho do ruky.

Sofie má pravdu, měl bych si konečně udělat volno. Zvlášť když mě doma někdo čeká.

„Fajn. A teď zmiz...“ Vzápětí se rozezní naše pagery. Vytáhne-me je a její další slova se utopí v neustávajícím pípání.

„Do háje,“ řekneme skoro současně a vyděšeně se na sebe podíváme.

Code White a Code Black – přírodní katastrofa a hromadné neštěstí.

„Tak silná písečná bouře? V tuhle dobu? Nebo jde o něco jiného?“ zeptá se Sofie nevěřicně, ale já jsem si jistý, že její podezření v případě bílého kódu je správné. Spěchám do naší malé denní místnosti – nebo, jak říká Bella, kávového doupěte – a zapnu televizor v rohu místnosti. Následující zprávy rozhodně

nejsou tím, co bych toužil slyšet nebo vidět. Nad Phoenixem právě zuří silná písečná bouře. Táhne za sebou obrovský oblak prachu, sahající do výše několika kilometrů, který nejen víří smetí, ale šíří také bakterie a možná i jedovaté plyny, které mohou způsobovat dušnost, příznaky podobné chřipce a mnohé další. V centru a na dálnici došlo k řadě těžkých nehod, všechny okolní nemocnice už byly informovány. Whitestone je v samém centru města, a pokud tu vyhlásili dva kódy, je to skutečně vážné. Letiště je uzavřené, letadla nemohou přistávat ani odlétat a...

„Letiště,“ zaseptám vyděšeně. Nechtěly tam Maisie a Sierra vyzvednout Jess? „Do prdele!“ zakleju a spěchám zpátky za Sofii.

„Je to vážné?“ zeptá se jen a já přikývnu.

„Zůstaň tady, jdu jim dolů pomoci.“

„Grante,“ napomene mě, ale já neváhám ani chvíli.

„Na tomhle oddělení musí být zajištěný provoz, stejně máme podstav a já...“

Na chvilíčku zablikají lampy a monitory, písečná bouře už nejspíš dorazila a právě řádí nad námi. Je tak silná, že elektrická síť a její napájení jsou na pokraji kolapsu.

„Postarej se o pacienty, zavři všechna okna a buďte s Bellou a ostatními v pohotovosti.“ Běžím chodbou a tentokrát to беру po schodech a ne výtahem, protože bych v něm vážně nerad uvízl. Mezitím mi myšlenky pořád znovu zalétají k Maisie. Kdy vlastně měla Laurina sestra přistát? Byly Sierra s Masie během bouře ještě na cestě, nebo už s Jess doma u Laury? Co když se jim něco stalo?

Vztekle zatnu zuby. Co když se něco stalo Sieře zrovna teď, když se naše bambino konečně uzdravilo a operuje, nebo co když je zraněná Jess, zatímco její sestra musí být v práci... Mitch s Laurou by se v takovém případě výčitkami utrápili. A já? Já cítím nutkání všeho nechat, skočit do auta a rozjet se k Laurinu bytu, abych se přesvědčil, že se v pořádku dostaly domů. Nebo utíkat přímo k domu, kde mají holky podnájem. Říkám si, co když Maisie...

Ne. Sevřu rty a tu myšlenku zaplaším. Nic se jí nestalo. Je v pořádku. Stejně jako Sierra a Jess. Nic jiného si teď nesmím připouštět. Potřebuju fungovat. V žádném případě nepodlehnu panice. Ty tři se o sebe postarají. Všechno dobře dopadne. Opačnou možnost by nikdo z nás neunesl.

Po cestě dolů na urgent sebou několikrát skoro seknu, protože většina lidí výtahům rovněž nedůvěřuje a dav na schodišti houstne. Možná málem spadnu taky proto, že po pár krocích dostanu geniální nápad brát schody po dvou. Což není tak jednoduché, jak to zní, hlavně když už si ani nevzpomínám, kdy jsem takhle sbíhal schody naposledy.

„Do prdele!“ nadávám pořád dokola, a když dorazím dolů a spolu s ostatními ošetřovateli se vřítíme na urgent, zalapám po dechu. Spatřím totiž naprostý chaos.

Na obrazovkách je vidět, kolik sanitek je na cestě a na jaká zranění se musíme připravit. Je jich zatraceně hodně, a to jenom ve Whitestone. A další informace pořád naskakují, přichází jedna špatná zpráva za druhou. Rozhlédnu se kolem. Na urgentu předtím nebylo úplně narváno, ale ani tak se kolegové nezastavili. A teď to bude mnohem horší. Už to tu všichni známe, zmatek je tady na denním pořádku, ale přesto se občas dostáváme na hranice svých sil. Jestliže hlášení naskakují ve vteřinových odstupech, nebude dlouho trvat a Whitestone ohlásí na urgentu plný stav. Dosáhneme maximální kapacity a v okolních nemocnicích to nebude jiné.

„Grante!“ uslyším náhle svoje jméno a ten hlas okamžitě poznám. Otočím se a vidím, jak Laura ještě něco říká Jane a Zeenah, které měly právě službu na urgentu. Potom se soustředěným výrazem přistoupí ke mně. „Radši se ani neptám, proč jsi tady a ne doma.“

„To mě těší, bambino,“ odpovím, ale nezní to ani zpola tak žertovně jako obvykle.

„Jsem ráda, že tu jsi,“ dozná tiše, znovu si zaplete cop a zhluboka vzdychne. Stoupne si vedle mě a pohledem bloudí prostorem. Laura působí tak sebevědomě a bystře, že občas zapomínám,

jak je citlivá. Ale je teprve na začátku cesty. Opravdové bambino. „Chci říct, ostatní jsou tu taky, dokonce i Ian se někde potuluje...“ Nakrčí nos. „Radši nebudu pokračovat, tvému egu to nedělá dobře.“

Tiše se zasměju. „Tvoje první písčaná bouře?“ Přikývne. Působí napjatě, neustále si proplétá a hněte prsty. Někdy zapomínám, že Lauřin domov je ve slunné Kalifornii a mezi mrakodrapy New Yorku, a ne v poušti.

„Fajn. Nehnu se od tebe, ať se děje, co se děje. Všechno bude v pohodě. Kyslíku máme dost, lahve před nedávnem kontrolovali, všechno je připravené a postup je až na trochu větší množství špíny a náporu na naše plíce stejný. Přivezou nemocné a my jim pomůžeme.“

„Nevím, co by mohlo být horší,“ zašeptá náhle, aniž by se na mě podívala. „Kdyby teď sanitka přivezla Jess, Sierru a Masie zraněné, my bychom aspoň věděli, co s nimi je. Anebo kdyby v žádné z nich nebyly...“ Teď ke mně vzhledne a v jejím pohledu vidím obavy. „Neozvaly se, Grante.“

Neozvaly se. Lauřina slova mi klesnou do žaludku jako kámen.

„Dokážou se o sebe postarat,“ vyslovím nahlas to, co jsem sám sobě říkal cestou na urgent. A je to pravda. Ale to nic nemění na tom, že si o ně dělám velké starosti. Ty mě neopouštějí už od chvíle, co sem nové bambini přišly. Nejdřív ta věc s Laurou, pak výbuch a teď tohle. Takový hnus! Kdybych dnes odešel včas domů, teď bych seděl s Holly na gauči a jedl něco dobrého, možná si četl nebo poslouchal nějaký podcast a odpočíval.

Nesmysl. Stejně bych neměl klid a ke všemu bych si vyčítal, že nejsem ve Whitestone a nepomáhám ostatním. Doma bych vůbec netušil, co s nimi je.

Co je s Maisie...

Připadá mi strašně těžké na ni nemyslet. Nevíme, kde jsou, jestli se jim něco stalo, a pokud ano, tak co.

„Do práce, lidi!“ volá Lisha, která právě dokončila ošetření pacientky a s Duckym v patách míří dopředu ke vchodu pro

urgentní případy a sanitky. Jsou tu davy odborného personálu ze všech oborů, a dokonce i nováčci z různých oddělení. Jen někteří prostě chybí...

„Mierda, to je pořád něco!“ uslyším za sebou najednou Mitche a vyděsím se.

„Bože můj!“

Zachechtá se. „Můžeš mi říkat Rivero.“

„A já jsem myslel, že Sierra tvoje ego konečně trochu zkrouhla.“ Aspoň jeden z nás neztrácí smysl pro humor.

„Co tu vůbec děláš?“ zeptá se ve stejné chvíli Laura, které se očividně ulevilo, že je Mitch tady.

„Operaci mi kvůli poplachu přesunuli. Tak je to dnes skoro se všemi plánovanými zákroky. Nechtějí nic riskovat. Přitom už byli všichni vysterylizovaní a připravení.“

Laura se okamžitě podívá Mitchovi přes rameno a my víme, koho vyhlíží.

„Nash je ještě na sále, má jednu z mála operací, které byly neodkladné a musí proběhnout,“ vysvětlí a Laura kývne.

„Sierra mezitím dorazila k tobě nebo k sobě domů, vid?“ naléhá Mitch, ale my s Laurou mlčíme, protože přesně to žádny z nás neví. Mitch překvapeně zvedne obočí. „Copak ona se ti ještě neozvala?“ Laura zavrtí hlavou. „A Jess?“ Jedno jméno, jedna otázka.

„Ne. Ani Maisie,“ odpoví nakonec Laura a je nejspíš nejen těžké to slyšet, ale i vyslovit.

„Určitě jsou v pohodě,“ namítnu, ale nevšímají si mě.

„Mierda!“ zasýčí Mitch už zase vztekle. „Takže by mohly být venku? Na letišti? Na dálnici? V centru?“

„Jo,“ odpovím, protože Laura toho není schopná. „Jsem si jistý, že jsou v pohodě,“ opakuju jako přeskakující gramofonová deska.

„Grant mívá často pravdu. Modleme se, aby to tak bylo i dnes,“ mručí Mitch. A pak už vyrazíme do té jámy pekelné.

„Hodně štěstí, bambini.“

Mitch kývne na pozdrav a my s Laurou zamíříme k jednomu z pacientů, kterého právě přivázejí. Urgent se změnil ve včelí úl. Všechno a všichni jsou v pohybu.

„Adam West, kolem čtyřiceti, jel bez helmy na skútru a zastihla ho písečná bouře. Srazil se s autem, skútr je zdemolovaný,“ informuje nás záchranářka. „Pacient při vědomí, dýchací cesty volné, dýchání ale nepravidelné. Vzhledem k prudkému pádu se nedá vyloučit vnitřní krvácení. Krevní oběh zatím stabilizovaný. Kromě toho má zlomenou levou nohu.“

Shlédnu dolů. Otevřená zlomenina. A zatraceně ošklivá. Ze stehna mu trčí kost jako druhá tenká noha – nebo taky krví zalitá končetina mimozemšťana. Musím se ovládat, abych se nezašklebil. To nevypadá dobře.

Zatímco pozorně naslouchám, všimnu si pacientova nervózního a zároveň nepřítomného pohledu. Protože má fixační límec, nemůže hýbat hlavou, ale přesto působí uštvane a je bledý. Vezmu ho za ruku a přejeďu mu po kůži. Chladná a zpocená.

„Je v šoku,“ sdělím Lauře a ona přikývne, takže vím, že mě slyšela a pochopila. Pracuju s ní rád, je klidná a rozumíme si. S ostatními bambini to mám podobně. I z toho důvodu mi možná všichni přirostli k srdci.

Jsou to první lidé, které bych mohl svým způsobem nazvat svými přáteli, kromě Nashe a Iana. A proto se musím s každou novou sanitkou, každými dalšími nosítky pořád víc ovládat, abych se nerozhlízel, jestli na některém z nich neleží Sierra nebo Jess.

Nebo Maisie...

Když k nám nastoupila, nejdřív jsem si jí nevšiml. Došlo k tomu až postupně. Den ode dne jsem ji vnímal víc a víc. Její živé a zároveň příjemné vystupování, někdy až ostýchavé, sbírka brýlí, okouzlující úsměv. A úplně poprvé se mi stalo, že mi nešlo s někým zlehka žertovat nebo si s ním nezávazně povídat. Protože s ní jsem chtěl mluvit jinak. Nechtěl jsem být povrchní, připadala mi zajímavá a přitažlivá.

Náhle mi svitne, jak se asi cítil Nash. Jak muselo být Mitchovi, Sieře a Lauře.

Protože Maisie se mi líbí s každým dnem víc a víc. Chci ji doopravdy poznat, i když zatím nevím, jak na to... A netuším, co bych si počal, kdyby se jí něco stalo a já jí tohle všechno nestihl říct.

3. kapitola

Maisie

Zkroutím se v prudkém záchvatu kašle. Tělo mi pokrýl rozvířený prach a písek. Mám je na vlasech, kůži, sklech brýlí, řasách a oblečení. Dokonce tu chuť cítím i v puse. Je to hnusný pocit, horší než mít na jazyku vlas. Aspoň mně to víc vadí. A navíc mě začalo pálit v krku.

Oči mám sevřené do škvírek a neustále mrkám. Vnímám, jak lidi kolem mluví jeden přes druhého a zmateně pobíhají. Jiní pomáhají nebo sami potřebují pomoc. Vnímám je spíš jen jako obrysy nebo stíny, ale i z nich se dá vytušit, jaké škody bouře napáchala. Udeřila plnou silou a byla tak rychlá, že nás zastihla nepřipravené. Rozhlížím se, pátrám zrakem po Sieře a Jess, ale nikde je nevidím.

Zato spatřím pár sanitek, které už dorazily. Nedokážu odhadnout přesný počet, jsou příliš daleko, ale slyším jejich sirény a vidím, jak smítka prachu ve vzduchu modře pableskují a odrážejí světlo. Pomoc už díky bohu dorazila.

Místo abych se prostě vnořila do toho chaosu, otočím se a chci z kufru vylovit lékárničku. Ale už po dvou krocích se zarazím, protože... to nepůjde. Zavazadlový prostor mého auta už v podstatě neexistuje. Je do něj nabořená kapota dalšího vozu, úplně zdemolovaná. Při tom pohledu si ještě zřetelněji uvědomím rozsah celého neštěstí. To také vysvětluje silný náraz, který jsem předtím cítila. Nechtěla bych vidět, jak dopadlo Jessino zavazadlo, ale upřímně řečeno to je ten nejmenší problém.

Znovu se otočím a zkusím prostě zakřičet Sieřino a Jessino jméno. Ale je to jen volání do prázdna. Jsem si jistá, že mě nemůžou slyšet.

Tak se rozhodnu prodat k sanitkám v naději, že je třeba najdu tam a budu i nějak užitečná. Musím zachovat chladnou hlavu. Aspoň se pokusit... Ale je strašně těžké nesmyslet na své kamarádky a nepřipouštět si tu okolní zkázu.

Proč jen Jess vystupovala z auta? Bože, proč? A proč se ona ani Sierra ještě nevrátily? Doufám jen, že jsou v pořádku – abych jim pak mohla zakroutit krkem, protože mi nahnaly takový strach.

Moje obavy jsou namístě, protože lidi kolem vypadají nervózní, naštvaní a vystrašení. Vyčkávají v autech nebo jsou v nich uvězněni. Hodně z nich je v šoku, další se podle svých možností zapojují do záchrany ostatních nebo se starají o sebe a své blízké. Spousta z nich potřebuje pomoc.

Jsou tam řady do sebe natlačených vozů, a když po cestě k sanitce míjím malé, převrácené auto, zastavím se. Někdo v něm křičí. A další pláče. To zoufalství je tak hmatatelné, že nemůžu jít dál.

Jsem lékařka. Ti lidé jsou v nebezpečí a já mám to štěstí, že se udržím na nohou a můžu se hýbat. Musím něco udělat!

Odhodlaně si rukou přejedu brýle, abych otřela závoj písku a špíny. Spíš ho tím jen rozmažu, ale přesto vidím o trochu líp než předtím. Rozkašlu se, zkrívím obličej a instinktivně se chytím za krk. Ale to je fuk.

Jak se blížím, vidím tu scénu se stále většími detaily. Dva muži a žena stojí vedle vozu, který leží na boku. Prostor pro spolujezdce trčí k nebi a muž vzlyká. Volá nějaké jméno a divoce při tom šermuje rukama. Mluví s tou ženou a...

„Sierro?“ vyjeknu nevěřicně a pak začnu prudce oddechovat, za což se hned vzápětí proklínám. Doslova teď cítím prach v plících a otřásá mnou další záchvat kašle.

Přesto se rozběhnu. Když dorazím k havarovanému autu, chce se mi úlevou brečet. Padnu přítelkyni do náruče. Uslyším její přidušené: „Ufff.“ Stiskla jsem ji příliš pevně.

„Sierro! Kdybych nebyla tak moc šťastná, že tě vidím, uškrtila bych tě,“ mumlám do jejího krku. Zaslechnu jakési nevěřící zamručení.

„Nezlob se, že jsem se nevrátila,“ procedí se zaťatými zuby a jemně mě odstrčí. „Inhalátor máš?“ Zkoumavě se na mě zahledí a já přikývnu. Jenže... Sierra nevypadá dobře. A tím nemyslím její špinavý obličej a rozcuchané havraní vlasy, ale bledou kůži, těžký dech a stopy krve na bradě a tričku.

„Kde je Jess? Víš o ní něco? Pojď, půjdeme k sanitce a...“

„To ne, prosím!“ Přeruší mě jeden z mužů a pevně mi sevře paži. Vzhlednu, ve tváři má vepsané čiré zoufalství. „Říkala jste, že nám pomůžete. Já jsem moc velký, nedostanu se k ní.“ Rychle téká pohledem mezi mnou a Sierrou, pořád dokola. Číší z něj panika a to mi připomene, proč jsem tady: chtěla jsem pomoci.

„Dobře, co se stalo?“ Nakloním se k Sieře.

„Jeho dcera je uvnitř, dveře nahoře se zasekly a auto nejde obrátit. Zkoušeli jsme to. To dítě se bojí.“

Vidím druhého muže, podstatně staršího a prošedivělého, jak stojí pod okýnkem a pokouší se uklidnit vyděšené dítě. Vtom Sierra křiví tvář bolestí. Něco se jí stalo. Sakra.

„Sierro...“ Ale zeptat se jí nestihnou.

„Je jí jedenáct. Jmenuje se Aliya. Prosím, prosím,“ naléhá muž. „Říkala jste, že jste lékařka, pomozte nám.“

„Jsem v pořádku,“ pronese důrazně Sierra, když postřehne, že ji dál úkosem pozoruju. Jako by věděla, že to potřebuju slyšet, ať už si o tom myslím cokoliv.

„Tak fajn. Na co čekáme?“ zeptám se Sierry a ona se mírně usměje, jako by tohle zase chtěla slyšet *ona*. Čím rychleji to tady vyřídíme, tím dřív může jít Sierra na vyšetření.

„Musíme prostě rozbít sklo ve dveřích a odstranit všechny střepy.“ Sierra navrhuje radikální řešení. Jak jinak?

Prohlížím si otce dítěte, který se o holčičku očividně bojí.

„Svlékněte si to tričko. Prosím vás,“ požádám ho zdvořile, ale nesmlouvavě, protože se rázem přepnu do pracovního režimu.

Mohla bych sice použít vlastní blůzu, ale pobíhat tu a pracovat v průhledné podprsence by bylo trochu na pováženou. Zaslechnu Sieřin tichý smích.

„Máte tah na branku, doktorko Jonesová.“ Teprve teď si uvědomím dvojsmyslnost svých slov a jako obvykle mi neodvratně zalije tváře horkost a dost pravděpodobně je zbarví doruda. Snad si toho v téhle situaci nikdo nevšimne.

V otázkách ohledně sexuality je Sierra pohotová a sebevědomá. Zato já ne. Netuším proč, ale připadá mi těžké být takhle přímá a nad věcí. Není mi to vysloveně nepříjemné, ale nikdy nenajdu ta správná slova. Možná proto, že jsem v téhle oblasti ještě skoro nedotčená. Mé zkušenosti jsou spíš letmé a jen nerada si přiznávám, že v mém věku už nepatřím k těm, u kterých se to čeká. K těm nezkušeným. Ale snad není nic špatného na tom, že člověka tohle téma uvádí do rozpaků. Nebo je že opatrný a že úporně nehledá vztah nebo partnera, i když po něm touží. Netrápí mě, že bych svoje schůzky mohla spočítat na prstech jedné ruky a polibky na dvou. Zažila jsem jen jeden vážnější vztah, který si tohle označení možná ani nezaslouží, protože se rozpadl po necelých dvou měsících. Byli jsme totiž připravení na cokoli, ale ne na sex. Co na tom, že mi tenkrát bylo už dvacet.

Mně to nevadí. Vím ale, že většina lidí to vidí jinak. A ten nepřímý tlak, ta neviditelná nálepka, kterou člověka společnost nevyhnutelně označí, je možná důvod, proč se mi to zdá s každým rokem divnější. Jako by mi něco utíkalo. Jako by mi vypršela lhůta, která je určená pro první sex.

Možná jsem prudérní.

Ne, tohle slovo nemám ráda. Vnucuje představu, že nesmělost, nezkušenost – obecně přístup k intimnímu vztahu s druhým člověkem – nebo taky nedostatek vlastní iniciativy jsou ze zásady špatné. A to je často dáváno za vinu ženám.

Nechceš se hned líbat? Nebud' tak prudérní!

Ty chceš po měsíci vztahu ještě stále odkládat sex? Jsi moc prudérní!

Ty to nechceš často? Jen jednou denně? Potřebuješ víc času? Ty v tomhle věku ještě nemáš zkušenosti?

Ty. Jsi. Prudérní!

Což je legrační a nepostrádá to jistou ironií, protože pokud to chce žena moc často nebo rychle, je naopak děvka. A ta křehká hranice způsobuje, že se lidé často cítí pod tlakem. Mimochoodem, je to zbytečné. Počet partnerů by neměl nikoho limitovat. Nechceš sex? V pohodě! Chceš ho hodně? Jasně! Do osmnácti jsi neochutnala alkohol? Naprosto v pořádku!

Přinejmenším v mé hlavě je to tak... prosté. Tak jednoduché. Ale v realitě už ne. Nebo velmi zřídka.

Často si s tím lámu hlavu, ale teď na to není čas. V duchu se napomenu, s tichým zakašláním zaplaším své myšlenky a soustředím se znovu na to, co je tady a teď. To je důležité.

„Potřebuju tričkem utřít to okno,“ zamumlám nakonec omluvně, ačkoliv Sierra jen žertovala. Abych se uklidnila, žmolám brýle.

„Já vím.“ Chvilku se mi zdá, jako by věděla, co se ve mně odehrává. Ta chápající, empatická Sierra mě na chvíli prohlédla. Pak ale ukáže na mužovo tričko a vztekle jí zasrší v očích, jako by za všechno mohl on. „Rychle svlíkat, nebo tu budeme do zítřka. A já si musím fakt nutně odskočit,“ namítne a tím mě zase znovu překvapí. Sierra je jako cibule. S velkou spoustou slupek...

Řekne to, jako by jí holčička v autě byla fuk, ale tak to není. Víím to dobře, protože ji znám. Očima každou chvíli zalétne k dítěti nahoře a já vidím, jak jí to šrotuje v hlavě a přemýšlí, jak maličkou dostat ven. Její sarkasmus a někdy možná přehnaně příkré výroky jsou jen způsob, jak se s věcmi kolem sebe vypořádává. Se starostmi a strachy. S prací. Jde o druh sebeobrany. Tím jsem si jistá.

Muž bez okolků svlékne tričko a chce mi ho podat, když vtom po něm skočí Sierra.

„Hele!“ zvolám, ale jsem příliš pomalá.

„Já to udělám.“

„Proč?“

„Já tu byla první a sklo už je prasklé. Musíme ho jen vyrazit celé a vyndat střepy. Kromě toho máš nejspíš plíce v háji.“

„Blbost,“ namítnu. „Jsem menší než ty, a když to bude nutné, okénkem se protáhnu.“ O tolik menší sice nejsem, aby to hrálo nějakou roli, přesto ji však obejdu a zamířím k autu, aniž bych čekala na její odpověď. Je zraněná a měla by nechat jednat mě.

Sierra a otec děvčátka mě následují, a když muž sepne ruce, aby mě vysadil nahoru, Sierra začne nespokojeně přeshlapovat. Ale pak vzdychne a vzdá to. Pomáhá a přidržuje mě, abych neztratila rovnováhu.

„Za každý tvůj škrábanec od něj dostanu facku,“ mumlá se zaťatými zuby a já nemám tušení, o čem mluví.

„Cože?“ naléhám, ale ona se otočí a mávne rukou, jako by tím nemyslela mě. A tak se znovu soustředím na svůj úkol a modlím se, abych to zvládla. Aby to zvládla i ta malá dívenka uvnitř a aby se všechno podařilo. Abychom se odsud rychle dostali...

Není zrovna jednoduché vyšplhat na převrácené auto a já jsem navíc vyčerpaná – po dlouhé nemocniční službě, jízdě hustým provozem na letiště i po téhle katastrofě. Ke všemu lapám po dechu a brýle bych nejradši vztekla zahodila, ačkoliv tyhle obroučky miluju. Jediné, co mě od toho odrazuje, je fakt, že bych pak viděla podstatně hůř – a zničila bych si svůj oblíbený módní kousek.

„Ještě trošku!“ zavolám a vzepřu se o rám dveří.

Měla bych víc sportovat, paže mám jako z těsta. Ale urputně se snažím, aby si Sierra mého třasu nevšimla, protože by mě jinak okamžitě stáhla dolů a vyšplhala sem místo mě. A to nejde. Nejenom proto, že ji mám ráda, ale její stav se mi vůbec nelíbí. Myslím, že je jí hůř, než přiznává, a já nechci, aby se jakkoli vysilovala.

Když se konečně vyškrábu nahoru, lehnu si na dveře auta a vydechnu úlevou. Soustředím se a vnímám, jak mi píská v plících. Písečné bouře jsou pěkné, jen když je člověk doma a nemusí ven. Ale ne, ani tak nejsou...

„Dokázala jsem to,“ vypravím ze sebe a rozkašlu se. Pak si namáhavě sednu vedle okýnka, které je už roztříštěné. Rychle si sepnu vlasy, aby mi pořád nepadaly do obličeje, nahlédnu dovnitř a úplně dole spatřím holčičku. Je schoulená v rohu u dveří spolujezdce otočených k silnici, třese se a objímá si kolena.

„Aliyo?“ pronesu a usměju se. „Jmenuju se Maisie. Jsem tu, abych tě dostala ven, jo?“

„Kde je táta?“ Má pevný a jasný hlas, přesto v něm slyším strach a nejistotu.

„Stojí vedle auta. Je tu celou dobu s tebou.“

„Jsem tady, broučku!“ zalehne k nám jeho volání.

„Chci pryč,“ řekne a zlomí se jí hlas. Děti jsou mé slabé místo. Když jde o ně, když jsou nebo mohou být zraněné – je to pro mě nejhorší věc ze všech. Protože ony mají ještě celý život před sebou. Celý svět.

„Tričko!“ zavolám, natáhnu ruku a skloním se, abych na něj dosáhla. Sierra mi ho podává.

„Buď opatrná, jinak tam vlítnu a uškrtním tě,“ mručí kamarádka. Její měkkosrdcatost ji samotnou štve, tím jsem si jistá.

Znovu se obrátím k Aliye. „Teď mě prosím dobře poslouchej. Vyndám všechny ty střepy, aby ses neřízla, až budeš šplhat okýnkem. Může se stát, že nějaké vypadnou, tak si zakryj obličej. Zalez si co nejhlouběji pod palubní desku, strč hlavu mezi kolena a chraň se rukama. Zavři oči, jestli chceš, nebo si něco zpívej. Představ si, že jsi doma,“ dávám jí jasné a srozumitelné instrukce.

Aliya na mě upřeně hledí a vážně přikyvuje. Pak jí dolů hodím tričko jejího táty. Holčička natáhne ruce a podaří se jí ho chytit.

„Co to sakra děláš?“ volá Sierra.

„Potřebuje si něčím chránit tvář. Však já si poradím,“ odpovím a uslyším Sieřino zaklení.

Tričkem jsem si nejdřív chtěla omotat ruce, ale když jsem si okýnko pořádně prohlédla, došlo mi, že tyhle dva kusy bych mohla dostat ven, když na ně dupnu. Nechci děvčátko zranit.

Najednou mnou otřese záchvat kašle a oči mě pálí pořád víc. Nervózně si hřbetem ruky otřu pot z čela. Přece jenom jsem teprve nedávno vystudovala a nenacházím se ani na urgentu, na oddělení, ani na operačním sále. Jsme na dálnici a právě jsme zažili prudkou písečnou bouři. Zatímco sedím na převráceném osobáku a vysvobozuju dítě, dole stojí Sierra, která jako první z Whitestone pochopila, že mám astma. A navíc jsme pořád ne-našly Jess.

Kéž bych se cítila tak sebevědomě, jak se snažím působit na ostatní.

„Připravená?“ zeptám se nervózně a holčička znovu přikývne.
Tak do toho, Maisie. To zvládneš.

4. kapitola

Grant

„Lucie Turnerová, věk kolem třiceti, v bezvědomí. Strhlo ji auto a přimáčklo i s kolem k pilíři. Dech stabilizovaný, ale trochu obtížný, se skoro neslyšným šelestem na plicích, který se mi nelíbí. Podezření měli už záchranáři při prvním vyšetření, další nastalo po resuscitaci,“ chrlí ze sebe záchranář, zatímco rychle kráčíme vedle sebe.

Tolik zraněných. Nejhuř jsou na tom ti, kdo šli pěšky, jeli na motorce, mopedu či na kole a srazilo je auto nebo autobus.

„Pohmožděnina? Krev nebo voda na plicích?“ ptá se mě Laura zběžně na můj názor. Nedělá to pouze ona, další bambini taky. Se mnou i ostatními a tím se vymykají. Dokážou ocenit každého, kdo tu pracuje a vydává ze sebe to nejlepší. Nestaví své ještě vratké vědomosti a názory nad blaho pacientů. Spolupracují. Den ode dne se z nich stává lepší parta. Z nás všech.

„Možná. K tomu přičtíme písečnou bouři, což je pro dýchací cesty zátěž.“ Pacientka je bledá.

„Jak ji našli?“ zajímá se Laura, zatímco já už připravuju kyslíkovou masku a EKG a pacientku přemisťujeme na lůžko. Dlouhé zrzavé vlasy má slepené pískem a špínou a já musím nejdřív očistit místa, kam chci připevnit elektrody. Mezitím pozorně naslouchám hlášení záchranáře.

„Kolo bylo zaklíněné mezi jejím nohama a autem. Zmáčklo ji to od žeber až k pánvi.“ Aby podtrhl svá slova, ukazuje nám příslušnou oblast na jejím těle.

„Do háje,“ zakleje tiše Laura a já taky. Kromě plic byly vystavené extrémnímu tlaku i nechráněné nejcitlivější partie. Náraz mohl poškodit veškeré orgány v horní a spodní části břicha. Slezinu, játra, žlučník, žaludek, střeva... prostě cokoliv.

Za běžných okolností chrání některé orgány kostra a žebra a stejně tak naše schopnost stočit se do klubíčka a zabránit tím zranění. Při nebezpečí, kterému se nemůžeme vyhnout, velí instinkt skrčit nohy, obemknout je pažemi a schovat hlavu mezi kolena. Anatomie lidského těla je uzpůsobená tak, aby co nejdéle a nejlépe chránila životně důležité vnitřní orgány. Podobáme se v tom ježkovi, jen nemáme bodliny.

Ale pacientka bohužel neměla možnost tuto pozici zaujmout.

„Žádná vážná viditelná zranění nebo otevřená zlomeniny,“ konstatuje Laura, což považuju skoro za zázrak. „Okamžitě na CT, potřebujeme mít přehled o možných vnitřních zraněních a...“ S Laurou se současně prudce otočíme k monitoru EKG, který vyluzuje to pitomé pípání, které fakt nemůžu vystát. „Klesá saturace kyslíkem, tlak je příliš nízký,“ mumlá Laura právě tak nahlas, abych ji slyšel, a chytí ženu za prsty levé ruky. Tuším, co hledá, ale žádné nápadné zbarvení nemají. Vzápětí ji pustí, skloní se a otre pacientce špínu ze rtů. Jsou modré.

„No tak!“ mručím zoufale.

„Podezření na pneumotorax. Plíce mohly utrpět nárazem. Nebo došlo k poranění aorty. Má studené ruce.“ Laura poklepe na ženin hrudník. „Sakra, hypersonorní poklep. Pacientka potřebuje okamžitě hrudní drenáž. Pak musí na operaci, Grante.“

Lucie Turnerová je jako sud střelného prachu, který může každou chvíli vybuchnout. Kdo ví, co všechno najdou – vnitřní krvácení, zranění, rupturu orgánů. Doufám, že to ještě chvíli zvládne, než ji dostaneme na operační sál.

„Už běžím!“ spěchám k telefonu, popadnu ho, aby mě někdo nepředběhl, a zvolím klávesovou zkratku nahoru. Nejdřív CT, pak chirurgii. Pacientku už převázejí na triáž. Což vnímám jen okrajově, protože je tu stále větší nával. Ve Whitestone už

pracuju nějaký pátek a často míváme nacpaný urgent a operační sály, ale některé dny se člověku vepíšou do paměti víc než jiné.

Tak jako tehle.

Když se po telefonátu a asistenci u jednoho pacienta vrátím zpátky do toho zmatku, uvidím Lauru, jak spěchá k jedné z dalších sanitek, která právě dorazila. Jdu za ní a v tu chvíli člověka na nosítkách poznáme.

„Do prdele!“ zakleju. Laura vydechne, zrychlí a jedním skokem je na místě, zato já pořád víc zpomaluju. A pak se postupně zastavím. Celé okolí se na okamžik rozplyne a svět se zastaví. Stojím tam jak zkamenělý, srdce mi zběsile buší. V prstech cítím mravenčení a třesou se mi nohy. Nebo se mi to možná jenom zdá – ale jedno je teď jasné: právě přivezli jednoho z nás.

Ztěžka polknu, vykročím a přistoupím k nosítku z druhé strany.

„Jess,“ zašeptá Laura a do očí jí vhrknou slzy. Chvilí si svoji sestru prohlíží a pak ji vezme do náruče. Opatrně...

Vydechnu, na chvilku se mi uleví, ale vzápětí ticho zafuním. Udělá se mi nevolno.

Jestliže přivezli Jess, kde jsou potom ostatní?

Kde je... Maisie?

Je zraněná? Ještě tam venku? Copak se rozdělily?

Co se sakra stalo?

Zvednu zrak od Lauřiny sestry k sanitce, pokryté nepřehlédnutelnou vrstvou špíny, ale nikdo další tam není. Viditelnost je pořád ještě mizerná, ve vzduchu poletuje plno prachu, ale já se přesto zběsile rozhlížím všude kolem. Nevidím však ani Maisie, ani Sierru. Do prdele.

Pak spolknou strach a zkrotím divoké představy o tom, co se jim asi mohlo stát. Jinak bych se nedokázal soustředit na práci a tím bych Maisie ani Sieře nepomohl. A sobě už vůbec ne.

Ale sakra, není to tak jednoduché. Doteď jsem to dokázal vytěsnit. Zahánět myšlenku, že je Maisie tam někde venku, zatímco

ta obluda pod sebou pohřbila Phoenix. Mohl jsem si totiž namlouvat, že snad se Sierrou dorazily domů. To už teď ale nejde. Teď, když sem přivezli Lauřinu sestru. Samotnou.

Nervózně a s nadávkami si rukou přejedu čelo, na rozpálené kůži a konečcích vlasů cítím perličky potu a chce se mi křičet.

Spolknu to – stejně jako předešlý strach. Pak přistoupím k Jess a odpustím si poznámku, jak strašně vypadá. Obvykle mi tyhle komentáře pomáhají vyrovnat se se situací – ale dnes ne. Jess je pokrytá špinou a zdá se duchem nepřítomná. Tře se i pod teplou dekou. Pusu a nos jí zakrývá kyslíková maska.

„Co se stalo? Jsi zraněná? Je zraněná?“ Laura se nakonec obrátí k záchranářce, která se na ni soucitně usměje, a rychle vyrazíme, abychom Jess zavezli dovnitř.

„Vidím, že pacientku znáte.“

„Ano, je to moje sestra.“

Záchranářka přikývne. „Rozumím. Vaše sestra má pár zhmožděnin a povrchových šrámů, žádná viditelná zranění jsme zatím ale nezjistili. Jejich auto na dálnici havarovalo, víc nám však neřekla.“

Jak znám Lauru, nařídí CT a nechá pak Jess důkladně prohlédnout. Což bych udělal taky. Vždyť už přišla o rodiče a před pár týdnů málem i o Nashe – určitě dohlédne, aby se nic nezapomnělo. Bude Jess muset svěřit do péče někomu jinému, protože je blízká příbuzná. V tomto případě je Laura citově příliš zaangažovaná.

A zatímco Jess překládáme na lůžko, přepadne mě zlé tušení.

„Lauro,“ zasyčím tiše a nakloním se k ní. „Vypadá to jako...“

„Jo,“ zpraží mě a já vycítím, že mi dává za pravdu. Že si toho taky všimla.

Jess nejspíš během nehody utrpěla trauma a s velkou pravděpodobností je v šoku.

„Postaráme se o ni,“ řekne Laura, než záchranářka stačí vyjádřit stejné podezření jako my. „Díky za všechno.“ Pak se ke mně otočí.

„Triáž, připravit CT?“ předejdu jí a ona vděčně přikývne. Jakmile Jess vyšetří a vyloučí se zranění nebo bude stabilizovaná a rány se začnou hojit, bude bezpochyby následovat telefonát psychoterapeutovi. Psychické následky nehod se často podceňují, přitom můžou být stejně nebezpečné jako fyzická zranění. Posttraumatický syndrom a flashbaky mohou přetrvávat spoustu týdnů, v horším případě i měsíců nebo let, a mohou dokonce vyústit v těžké psychické poruchy: deprese, nespavost, úzkosti, prostě obecně posttraumatické stavy. Postižení jsou většinou citově labilní, mají pocity viny a potřebují pomoc, aby traumatizující zážitek zpracovali. Ani jedno z toho bych nikomu nepřál. A už vůbec ne lidem, které mám rád.

Rychle vyrazím všechno připravit – a pak vletím do náruče Ianovi.

„Grante, jestli nemáš co dělat...“

Hořce se zasměju. „Tvůj humor je něco unikátního, Iane.“

„Dobře, na lichotky mám čas kdykoliv,“ pronese a radostně na mě zamrká. Vtom kolem nás prosvíští Laura. Ian svraští obočí a přimhouří oči do škvírek. „Počkat, to je...? Do prdele!“ zakleje a prodírá se k ní.

„Hele! Počkej na mě,“ zavolám na něj. Vážně mi leze na nervy.

K Lauře a Jess dorazím těsně za Ianem. Ty dvě právě míří nahoru, ale on je zastaví.

„Dávej pozor, Iane!“ kárá ho Laura, ale on si jí vůbec nevšímá a nečekaně něžně vezme Jessinu tvář do dlaní.

„Co se stalo?“ ptá se vážně a nespouští z ní oči. „Jess, slyšíš mě?“ Odhrne jí pramínek z čela, zatímco v hlase se mu chvěje obava a vztek. Pak pochopí, že Jess mu neodpoví. Nemůže. Přinejmenším ne teď, v tomhle stavu.

„Všechno bude dobré,“ zašeptá jí, narovná kyslíkovou masku a vidím na něm, jak moc se musí ovládat. Připadá mi, jako by se našemu prostorekému a suverénnímu hrudnímu chirurgovi doktoru Ianovi Riceovi konečně někdo dostal na kobytku. Neuvěřitelné...

„Co tu vůbec děláš?“ zeptá se ho Laura, aby obrátila jeho pozornost k sobě.

„Povolali mě dolů,“ odpoví věcně a otočí se k ní. „Za pacientkou, ale někdo se jí už ujal. Kromě toho je Nash jako jeden z mála na sále, a jelikož brzy budu vaším školitelem, zaskakuju tu za něj. V budoucnu sem budu chodit častěji. Jakmile budou mít na hrudním zase dost personálu.“ Volali ho sem kvůli Lucii Turnerové, naší pacientce, ale doktor Ortiz byl rychlejší a začal ji mezitím vyšetřovat. Ian se zhluboka nadechne a zatne zuby. „Zprávu,“ zasyčí jen a tímhle jediným slovem vyjádří mnohem víc. Náhle je z něj náš nadřízený, nejen kamarád. A ptá se, ačkoliv už všechno dávno pochopil. Spoustě věcí člověk uvěří, až když je uslyší. Pro někoho jiného by třeba neznamenal katastrofu. Ale naším světem naopak otřesou.

Lauřin pohled zjihne. Chvilí tam proti sobě stojí a hovoří spolu beze slov. Nejradši bych začal křičet a škubat si vlasy. Štve mě, že tu takhle plýtváme časem.

Ale než je stačím seřvat, začne Laura vyprávět. „Sierra s Maisie jely pro Jess na letiště, chtěly ji zavézt ke mně. Zřejmě je přepadla písečná bouře. Jess našli na dálnici, nekomunikovala. Asi šok. Žádná viditelná zranění, vnitřní se vyloučit nedají.“

„Je tu i Harrisová a Jonesová?“

„Ne. Ony... nevíme, kde teď jsou a jestli jsou v pořádku,“ přizná Laura a já ztěžka polknu.

Nemysli na to. Pokračuj. Soustřed' se. Neztrácej hlavu, napomínám se.

„Objednala jsem Jess na CT. Převezmou ji a bude o ni dobře postaráno,“ dodám, protože Ian se nám stále nechystá uvolnit cestu. „Ale teď musíme do výtahu,“ pronesu důrazně a kárávě na něj pohlédnu.

Urgent je pořád přelidněnější, do Whitestone přijíždí jedna sanitka za druhou. Přivázejí stále víc raněných. Triáž se podobá bitevnímu poli a všechny kabiny praskají ve švech.

„Zavezu ji nahoru.“

„Iane...“ začne Laura, ale já jsem rychlejší. Sevřu mu paži a zadržím ho. Ian je možná vyšší, ale rozhodně ne silnější. A mně už dochází trpělivost.

„Ne.“

„Co prosím?“

„Řekl jsem, že ne. Nekoukej na mě s tím výrazem já-jsem-doktor-ty-ošetřovatelská-nula.“ Pracuju tu déle než on, byl jsem svědkem jeho a Nashovy první služby. A dokud nesloží zkoušku, zůstává bambino – i když už není takový zajíc jako ostatní. Ať už se mu to líbí, nebo ne. „Chápu, že máš strach a jsi naštvaný. Ale potřebují tě tady.“ Hlavou ukážu k záchranářům, kteří přivázejí další dva zraněné. Za nimi se hrnou další. Tohle snad nikdy neskončí.

„Měl bych být s ní.“

„Můžeš s ní být později. Lisha ji zaveze nahoru a dá kolegům instrukce, aby nás informovali o veškerých výsledcích a postupech. Všechno se dozvíš.“

„Přesně tak,“ potvrdí Lisha a přikývne.

V tu chvíli přistoupí k Ianovi Laura a vezme ho za ruku, kterou má Ian položenou na vozíku. „Je to moje sestra. Jestli ji dokážu pustit já, tak ty taky.“ Jsem si jistý, že je pro ni těžké to vyslovit. Není v tom výčitka. Jen konstatování.

Odstoupím od Iana. „Pojďte. Musíme zpátky na urgent.“

5. kapitola

Maisie

„Výborně! Ještě kousíček.“ Selže mi hlas, protože musím napnout veškeré síly, abych dívence dokázala pomoci.

Aliya se postavila, vyšplhala po sedadlech a přístrojové desce ke mně a zkouší se odrazit nohama. Pevně se navzájem držíme za zápěstí, abych ji mohla vytáhnout nahoru. Tričko mám úplně propocené, v plicích mi píská jako na koncertě a svaly se mi třesou námahou. Je to už náš třetí pokus, ale... Zbývá jen trošku, jeden zátah... A zvládneme to!

Naprosto vyčerpaně spočívám na plechu dveří s dítětem v náruči, zatímco k nám doléhají úlevné výkřiky jejího otce. Aliya vzlyká, pak se vztyčí a opatrně se sune ke kraji. Ostatní jí dolů určitě pomůžou. Já ale ještě potřebuju chvilku oddechu. Jenom malou chvilíčku, protože bylo strašně namáhavé rozbít celé okénko, odstranit střepy a přitom se snažit, aby se holčičce nic nestalo. O tahání z auta ani nemluvě. Otcovo tričko to nepřežilo. To je mi ale jedno a jemu určitě taky...

„Maisie, opovaž se usnout. Npřej si mě, vylezu tam, odlepím ten tvůj kostnatej zadek od auta a hned potom tě zbuším! A jestli se to všechno dozví Laura, dostaneš další nakládačku ještě v nemocnici.“

Když ke mně dolehne Sieřin rozzuřený hlas, se zavřenýma očima se udýchaně rozesměju.

Jsem unavená. A taky vyčerpaná. Tohle je samozřejmě výjimečná situace, ale i tak. Měla bych buď víc sportovat, nebo si